

שיעור מספר 11

11 – 17 מרץ

העצבתו של רוח הקודש והתנגדות לו

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור השבת השבועי:
מעשי השליחים 7:51; עברים 10:24,25; אפסים 2:5-4:25; 1ה לתסלוניקים
21-19:5; מרקוס 29,28:3;

פסוק לשינון: "וְלֹא תַעֲצְבוּ אֶת רוּחַ הַקֹּדֶשׁ שֶׁל־אֱלֹהִים אֲשֶׁר נִחְתַּמְתֶּם בּוֹ לְיוֹם
הַגָּאֻלָּה" (אפסים 4:30)

לרוח הקודש ישנה יכולת ייחודית להוביל חוטאים לקראת מודעות אמיתית של מצבם. בנוסף לכך הוא מעורר בנו רצון לקבל את ישוע ומחילתו על חטאינו. רוח הקודש הינו בעל כוח, שאין עוד כמוהו, לעזור לנו להתגבר על החטא ולאפשר לנו לשקף את האופי של ישוע. יחד עם זאת, אפשרי להתנגד לרוח הקודש למרות היותו חזק ואדיר. הוא אינו כופה את עצמו עלינו. החטא המאוד מפתה ומושך, אך מאוד מטעה ומוביל למוות. הוא מנוגד לחלוטין לאלוהים, לטוב ולקדושה שלו. בהיותו משקף קדושה אלוהית זו, רוח הקודש מתנגד לחטא בכל צורה, והוא מתאבל כאשר אנו חוטאים ואינם מוכנים לוותר על חטא. בשורות נאמר כי יש חטא אחד עליו אין מחילה: גידוף כלפי הרוח (מתי 12:31,32). השבוע נלמד היבטים מקראיים העוסקים בגרימת עצב לרוח הקודש, השבעת רצונו, התנגדות לפעולתו, ובחטא הבלתי נסלח.

*לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת ה-18 במרץ.

התנגדות לרוח הקודש

קראו מעשי השליחים 7: 51. איזו אזהרה ניתנת כאן, וכיצד היא מתקשרת אלינו כיום?

בכתבי הקודש מוזכרים במפורש מספר חטאים כנגד רוח הקודש. רבים מחטאים אלו הם ברמת הפרט. אולם, בעניין מעורב גם כן מימד קהילתי, כפי שאנו רואים במעשי השליחים 7: 51. סטפנוס מציין כי מאשימיו הינם קשי עורף, כפי שהיו בני ישראל כאשר סגדו לעגל הזהב (שמות 3: 33). התנגדותם לרוח הקודש באה לידי ביטוי בכך שהם סרבו להקשיב לדבריו אשר אלוהים אמר להם דרך נביאים. התנגדות זו לאלוהים ולתוכניתו הובילה אותם לדחייה של אדונינו, ישוע המשיח. במקום ללכת בעקבות ישוע, הם יצרו פולחן חיצוני כתחליף לציות מעשי לדבר האלוהים.

לא נתפס הדבר כי בני אדם שבריריים, שנוצרו על ידי אלוהים ותלויים בו, מסוגלים להתנגד לעבודת רוח הקודש ולחסדו של אלוהים. עד כמה שה' חזק וכל יכול, הוא לעולם אינו כופה את עצמו עלינו, מפני שהוא מכבד את הבחירות שלנו. סופו של דבר, אילו אלוהים היה מעוניין לכפות עלינו לציות לו, מדוע לא עשה זאת בגן עדן עם אדם וחוה, ובכך היה חוסך מעולם כולו את החטא? אלוהים ברא אותנו כבני אדם חופשיים, בעלי כוח לקבל החלטות מוסריות, לחיים או למוות, לטוב או לרע. זהו דבר נפלא – איזו מתנה יקרה ומקודשת ניתנה לכל אחד ואחת מאיתנו!

בזמן שכולנו אחראיים להחלטות האישיות שלנו, יש לנו גם אחריות קהילתית: עלינו לעודד אחד את השני להישאר נאמנים לה', לציות לדבר אלוהים ולהישאר קרובים לישוע (עברים 24, 25: 10). אנו מתנגדים לרוח הקודש כאשר אנו מתנגדים לדבר אלוהים ואיננו מעניקים מספיק תשומת לב לבשורה של נביאיו.

כל כך קל להביט לאחור בביקורתיות על בני ישראל בעת העתיקה, לשפוט ולבקר אותם על כל טעויותיהם. אך מה לגבי הבחירות העלובות שלנו? כיצד היינו מרגישים אילו היו נעשות באופן קולקטיבי, כמו הטעויות של בני ישראל?

באילו דרכים אנו יכולים לעורר אחרים "לאהבה ולמעשים טובים"? כיצד האחריות שלנו צריכה לבוא לידי ביטוי בטיפוח "אהבה ומעשים טובים" אצל אחרים?

העצבתו של רוח הקודש. חלק 1

קראו אפסים 4:30. בפסוק זה שאל פוקד עלינו שלא להעציב את רוח הקודש. מה המשמעות של גרימת עצב לרוח?

רוח הקודש הוא ישות בפני עצמה, ולא רק כוח אלוהי. זו הסיבה לכך שהוא יכול להיות עצוב. אך השאלה היא כיצד אנו יכולים להעציב אותו? סביר להניח כי עלינו להזכר באחד התפקידים של רוח הקודש – לפקוח את עינינו על החטא (יוחנן 8:16). הוא מוביל אותנו אל ישוע אשר סולח לחטאינו ומקדש אותנו. רוח הקודש, רוח אלוהים נקרא קדוש. משמעות הדבר היא כי הוא שונא חטא. והוא שמח כאשר אנו מציינים לאלוהים וכאשר כל מחשבותינו ודברינו עוסקים בטהור ובקדוש. בנוסף לכך, הוא עצוב אם אנו מעריכים משהו תפל כראוי לפנייה אל אלוהים. כל ניסיון שלנו להיאחז בחטא או להמעית מחומרתו כואבת לו. גרימת עצב לרוח הקודש הינו דבר רציני בהחלט. דברי שאול באפסים 4:30 על העצבתו של רוח הקודש עוסקים באורח חיים שהיה לו לפני שחזר בתשובה ועבר שינוי בעזרת ישוע. בתור בריות חדשות במשיח, עלינו להיות אוהבים, סבלניים ועדינים אחד כלפי השני, ולשמר את האחדות של הרוח בקשר של שלום (אפסים 2,3:4). בתור היותנו מחודשים על ידי הרוח (אפסים 4:23), אנו הולכים כעת בעקבות ישוע, "הראש החדש שלנו" (אפסים 4:15), ולכן עלינו שלא ללכת "בהבלי שכלנו", כמו שהגויים עושים (אפסים 4:17). נהפוך הוא, עלינו לחיות חיים ולרצות את האל (אפסים 4:24-31).

בכל פעם שאנו מאפשרים לאחד מן הדברים השליליים המוזכרים באפסים פרק 4 לחדור אל ליבנו, ולבוא לידי ביטוי במילים או במעשים שלנו, הרוח מתמלא צער. להעציב את רוח הקודש, פירושו לדחות את נוכחותו הקדושה ואת כוחו לשנות חיי אדם בכך שאנו ממשיכים לחטוא.

רוח הקודש אינו אדיש לאופן שבו אנו חיים. קראו אפסים 4:25-31, פרטו התנהגויות מוסריות ספציפיות אשר מעציבות את רוח הקודש. מדוע רוח הקודש מתמלא עצב מדברים אלה?

העצבתו של רוח הקודש. חלק 2

העובדה כי רוח הקודש יכול להיות עצוב אומרת לנו כי אלוהים אינו אדיש כלפינו וכלפי מעשינו. אלוהים מושפע מהחלטותינו ומאורח חיינו.

קראו אפסוס 2: 5-25:4. על פי הכתוב, מה עלינו לעשות ובמה חיינו יהיו שונים לו נלך על פי פקודות מקראיות אלו?

אנו מענגים את רוח הקודש: כאשר אנו דוברים אמת מתוך אהבה. כאשר אנו כועסים על החטא, אך לא חוטאים מתוך כעס. כאשר אנו עובדים במו ידינו ומשתמשים בפרי עבודתנו כדי לעזור לנזקקים. כשאנו מדברים בשפה בהירה ומקנים חסד לשומעים שלנו. וכאשר אנו אדיבים, רחמנים וסלחנים.

אנו מעציבים את רוח הקודש: כאשר אנו מציגים את עצמינו בתור מאמינים, אך עדיין חיים כאילו ישוע מעולם לא הגיע לארץ וחיינו עוברים ללא הדרכתו ואהבתו. כאשר אנו מודים כי אמונתנו היא האמת, אך פועלים ומתנהגים בדרך הסותרת אותה. חוסר יושר מוסרי מכאיב לרוח. מאמצינו להגיע להישגים גבוהים יותר אינם יכולים להיות מנוגדים להתנהגות האתית שלנו. אם על פי חיינו ניתן לראות כי אנו באמת ילדי האלוהים, וחיינו משקפים את ישוע, אנו ממלאים את ליבו של אלוהים בשמחה.

קראו אפסוס 3,4,15,16,32:4. מה אומרים פסוקים אלה על ההיבטים הקהילתיים של חיי הרוח? כיצד חיי הרוח מתבטאים בקהילה עם מאמינים אחרים?

מעניין כי גם באפסוס פרק 4 קיים היבט קהילתי מובהק. רעיון האחדות מוזכר מספר פעמים. שאול דואג לקיום אחדות הרוח וחיים מלאים ברוח בהקשר של "איש לרעהו" (אפסוס 4: 32). לאלוהים מאוד חשוב שהאופן בו אנו מתייחסים אחד לשני בקהילה יכבד את רוח הקודש (1ה לקורינתים 16,17:3). הדרך שבה אנו רואים אחד את השני בגוף של ישוע בעלת חשיבות עליונה לרוח הקודש.

חשוב מאוד לדעת את האמת, לדעת את המסר של שלושת המלאכים (התגלות 12-14:6), אך בואו נמקד את תשומת ליבנו בדבר חשוב יותר: כיצד אנו מתייחסים כלפי הסובבים אותנו, במיוחד לאלו שנמצאים במעמד נמוך משלנו או אלה שאין להם מה להציע לנו בתמורה?

השבעת רצונו של רוח הקודש

קראו 1ה לתסלוניקים 5:19-21. כיצד ניתן להשביע את רצון רוח הקודש?

בעניין שביעות רצון הרוח מעורב רעיון של אש. ישנו שימוש באותו שורש כ.ב.ה. 1ב לתסלוניקים 5:19 ובאפסים 6:16. כלומר רוח הקודש הוא כמו אש שביכולתנו לכבות. עלינו לזכור כי רוח הקודש עושה שני דברים משמעותיים עבורנו: הוא מעלה את מודעותינו לחטא, ונותן לנו כוח להתגבר על החטא.

רוח הקודש מעניק לנו את הידע הדרוש לחיים קדושים באמצעות דבר אלוהים, ומאפשר לנו לשנות את חיינו על פי ידע זה באמצעות כוח השכינה שלו. אחת הדרכים בהן אנו יכולים למנוע שביעות רצון הרוח היא לזלזל בנבואות (1ה לתסלוניקים 5:20). שאול מנחה את המאמינים התסלוניקים לא לזלזל בנבואות, אך במקביל הוא קורא להבחנה שלהם (1ה לתסלוניקים 5:21). בעוד שעלינו להיות פתוחים לרוח בחיי הקהילה, אנו צריכים גם חוש הבחנה מהסיבה שתורות שקר ונביאי שקר תמיד ימשיכו להטריד את הקהילה.

לא כל הרוחות הם מועילים. לעומת זאת, דבר ה' בהשראת רוח אלוהים, הוא נר לרגלינו ואור לנתיבתינו (תהלים 119:105). כתבי הקודש הם תקן שלפיו יש לבדוק נבואות חדשות. בתקופת המקרא למנורות היה פתיל בווער שהאיר את הדרך ל מי שצעד בלילה. המקרא מספר לנו כיצד "להתהלך על פי הרוח" (גלטים 5:25). אנו עושים זאת על ידי כניעה עצמית לדבר האלוהים ועל ידי ציות לרוח הקודש כפי שהוא מדריך אותנו. רבים מן המאמינים כי המקרא הוא דבר אלוהים מפרשים אותו באופן שגוי הלוקח מן הכתובים את כוחם וסמכותם. כמו כן, כאשר אנו מזלזלים בדבר ה' ומתייחסים אליו בחוסר כבוד, או מזניחים את יישום הכתוב בו, אנ "מכבים" את הנר שניתן לנו על מנת להוביל אותנו בדרכינו וכדי לעורר את מצפונינו כלפי מעשים טובים.

קרא 1 לתסלוניקים 4:7,8. מה זה אומר להיקרא "לקדושה"? באילו תחומים בחיינו

אולי כדאי לנו לשאול את עצמינו האם אנו, אכן, נוהגים "בקדושה"?

גידוף כלפי רוח הקודש

קראו מרקוס 28,29; 3; לוקס 10: 12; מתי 12: 31,32; אם כל החטאים והגידופים יכולים להימחל, מהו הדבר שאינו ניתן למחילה?

קרוב לודאי כי אף חטא אחר לא גרם לחוסר ודאות גדול יותר בקרב המאמינים מאשר גידוף רוח הקודש. יש הסבורים כי ישוע מנה כמה חטאים ספציפיים כחמורים במיוחד. עלינו להזכיר לעצמנו כי כל החטאים הם מתועבים בעיני אלוהים, אף על פי כן חטאים מסוימים עשויים להביא להשלכות חמורות יותר מחטאים אחרים. אזי, למה התכוון ישוע כאשר דיבר על החטא הבלתי נסלח?

למעשה באף אחד מן הקטעים הנ"ל לא נאמר כי חטא זה לא יכול להיות נסלח, אלא רק שהוא לא ייסלח. הבה נזכור, תפקיד רוח הקודש הוא להוביל את החוטאים למודעות החטא שלהם ולעורר בהם רצון לקבל את ישוע הסולח את החטא. אם כן, יש לפרש גידוף כלפי הרוח כהתנערות מכוונת ומתמשכת מעבודת הישועה של ישוע. דבר זה קורה כאשר אדם מתנגד במכוון ובעקשנות לעדות הרוח על המשיח, לגאולה ולחסד האלוהים.

ישוע אינו מדבר על מישהו שזרק כמה מילות משמיצות. מדובר בגידוף כלפי רוח הקודש רק בהקשר של יחס עויין וגלויי נגד ישוע. גידוף כלפי רוח הקודש איננו מקרה יחיד, זהו אורח חיים מכוון ונחוש. "במקום לקבל את העדות שניתנה להם, במקום להכיר בפועלו של ישוע כמענק מן שמיים, הם דבקו במטרות המרושעות שלהם, ואמרו כי הוא ביצע עבודה נפלאה זו על ידי השטן. זה היה חטא נגד רוח הקודש. " (אלן ג' וויט, Loma Linda Messages, P.156).

כאשר הלב האנושי מתנגד בעקשנות לאלוהים, ובמודע מסרב לתת לישוע את המגיע לו, הלב מקשיח ואינו מסוגל לראות את האמת שבעדות רוח הקודש על גאולה דרך קורבן של אלוהים בישוע המשיח. חטא זה אינו ניתן לסליחה, לא בגלל שאלוהים הוא חסר אונים או לא רוצה לסלוח, אלא משום שהאדם אינו מסוגל להכיר בחטאו. לכן, איננו מקבל סליחה דרך ישוע. לגישה זו יש השלכות נצחיות.

כיצד אנחנו יכולים להיות בטוחים (ואין זה משנה כיצד אנו מציגים את עצמינו), שחינו אינם מתנגדים לאלוהים או לרוח הקודש? (ראו, למשל, 1ה ליוחנן 3: 5 ורומים 8: 14)

נקודות למחשבה

עצם העובדה שאדם שואל את עצמו בדאגה האם חטא בחטא בלתי נסלח מראה כי קרוב לוודאי שלא. שהרי אילו היה בין אלו שביצעו זאת, הוא בהחלט לא היה דואג בקשר לזה. הדאגה שלו היא כל מה שצריך על מנת לדעת כי הוא אכן עדיין נתון לעבודת והשפעת הרוח. כל מה שאדם צריך לעשות זה להתכסות בצדקתו של ישוע, להאמין ולציית לה'. רק תחת כיסוי של צדקת המשיח, המהווה את "צדקת אלוהים" בכבודו ובעצמו (רומים 3: 10), אנו יכולים ליהנות מהשלווה ותחושת הביטחון שהיו חסרים קודם לכן.

קיים אדם אחד בלבד שאלוהים לא יכול לסלוח לו, וזהו אדם המסרב בעקשנות לקבל מחילה בישוע. "חטא הגידוף כלפי רוח הקודש אינו טמון במילה או מעשה פתאומי כלשהו; זוהי התנגדות נחושה לאמת ולראיות" (אלן ג' וייט, The SDA Bible Commentary, vol. 5, p. 1093).

"אף אחד לא צריך להסתכל על החטא נגד רוח קודש כמשהו מסתורי ובלתי ניתן להגדרה. החטא נגד רוח הקודש הוא חטא של סירוב עיקש להגיב להזמנה לחזור בתשובה" (P.1093).

שאלות לדיון:

1. אם מישהו היה בא אליכם עם חשש כי ביצע את החטא הבלתי נסלח, מה הייתם אומרים ובאילו פסוקים תיעזרו? מדוע ההבנה כי ישועה מתקבלת על ידי אמונה בלבד כל כך נחוצה בעזרה עבור מישהו שחש כי הלך לאיבוד ללא תקנה?
2. אנו מעציבים את רוח הקודש כאשר אנו מסרבים לפעול או לדבר כפי שהוא מדריך אותנו. באילו מקרים אנו נמצאים במצב מסוכן בו אנו מעציבים את רוח הקודש? כלומר, באילו תחומי חיינו (אם יש כאלה) אנו מוצאים את עצמנו מתנגדים לאלוהים, וכיצד אנו יכולים ללמוד להיכנע לו?
3. לפעמים אלוהים מאפשר לנסיבות מסוימות לקרות בחיינו, אשר גורמות לנו למרמור או בלבול, למשל הסיפור של איוב. כיצד נוכל לסמוך על אלוהים יותר ולהקדיש לו את חיינו באופן מוחלט, אפילו בזמנים הקשים ביותר?
4. ישנם אנשים שמפחדים להיות "נגועים" בתופעות השליליות בקהילה, כך שמתרחקים לחלוטין מהגוף ונשארים בצד. מה הבעיה הטמונה ברעיון זה, ומדוע זהו לא הדגם הנכון להתנהגות שעלינו לקחת דוגמה ממנו?